

Χαρίτα Μάντολες: Καθόμασταν κάτω από τα λεμονόδεντρα όταν άρχισαν... εκτελέσεις, βιασμοί, κτηνωδίες

[/ Αφιέρωμα](#) / [Γενικά Θέματα](#)

Το «Δεν Ξεχνώ» το ξέχασαν δηλώνει με πόνο ψυχής η Χαρίτα Μάντολες , σε μια συγκλονιστική αφήγηση της για τη μέρα της εισβολής και τα όσα έζησε η ίδια με τα δυο της αγγελούδια στην αγκαλιά της, η οικογένεια της και οι συγχωριανοί της.

Φιλοξενούμενη στην εκπομπή ATZENTA στον ACTIVE η Χαρίτα Μάντολες ζήτησε από τη νέα γενιά να συνεχίσει να αγωνίζεται για επιστροφή των προσφύγων στις πατρογονικές τους εστίες και να συνεχίσουν οι νέοι να διαβάζουν την ιστορία και τις κτηνωδίες των Τούρκων τη μαύρη εκείνη μέρα του Ιουλίου.

«Οι φωτογραφίες που κρατούσαμε για χρόνια στα οδοφράγματα, έμειναν αποτυπωμένες στα στήθια μας. Να ζητούμε τους αγνοούμενους μας και θα είναι για πάντα, μέχρι να μάθουν όλες οι μάνες για τα αγνοούμενα παιδιά τους. Αυτές οι φωτογραφίες είναι για να θυμίζουν το κακό που έγινε. Περισσότερος είναι ο θυμός για το γεγονός ότι κανένας δεν τιμωρήθηκε», δήλωσε η Χαρίτα Μάντολες, η γυναίκα που είναι ταυτισμένη με τους αγώνες εξεύρεσης των αγνοουμένων της Κύπρου.

Γυρίζοντας τον χρόνο στην 20η Ιουλίου το 1974...

Τέτοια ώρα το μεσημέρι αναφέρει, «ήμασταν κάτω από τα λεμονόδεντρα. Τρέξαμε από τα σπίτια μας να γλιτώσουμε από τις βόμβες, που έριχναν τα αεροπλάνα και από το στρατό που βγήκε από τη θάλασσα. Άντρας με 3 παιδιά έψαχνε κοντά μας τη γυναίκα του και την πεθερά του, που ακόμα αγνοούνται. Αγοράκι 14 ετών έψαχνε τη μητέρα και τον πατέρα του, όταν τον σκότωσαν εκεί με τους 12 δικούς μας ανθρώπους. Ο σύζυγός μου ήταν έφεδρος κι έτρεξε στη Λυσιώτισσα. Μα δεν είχαν όπλα να τους δώσουν κ επέστρεψε πίσω, αντικρίζοντας εκείνο το μακελειό με τους αδικοσκοτωμένους στρατιώτες μας, τους εκτέλεσαν εν ψυχρώ».

Στις 5.20 μας βρήκαν οι Τούρκοι, περιγράφει η Χαρίτα Μάντολες, όταν «μας έβαλαν στη βεράντα του σπιτιού και άρχισαν να χτυπούν τους άντρες. Τα μικρά παιδιά με μπιμπερά, τους πέταξαν το γάλα κάτω. Σκηνές που δεν μπορούν να ξεχαστούν. Είναι σαν ταινία που προβάλλεται κάθε μέρα. Μας είπαν ότι θα μας έπαιρναν αιχμάλωτους, 40 άτομα, μας πήραν σε ένα αγροτικό δρόμο και μας έβαλαν κάτω από μια Ελιά. Εκεί διαπράχθηκε το έγκλημα, να πυροβολούν τον άντρα μου με το μωρό ενός χρόνου στην αγκαλιά του, κι εγώ με το δίχρονο. Ο αξιωματικός είπε ότι θα μας σκότωναν ως εκδίκηση για τους δικούς τους που σκότωσαν Ε/Κ. Μας είπαν να περπατούμε δύο δύο στη γραμμή. Άρχισαν να πυροβολούν. Εγώ έπεσα κάτω και όταν σηκώθηκα άρχισα να φωνάζω τον άντρα μου, όταν με χτυπούσαν. Ήταν μπροστά μου μπρούμυτα. Μου πήραν το μωρό μου ήταν πληγωμένο και κρατούσε το κεφάλι του παπά του και φώναζε».

Ο Τούρκος πήρε τα παιδιά μας και τα πέταξε μακριά.... Συνεχίζει η κυρία Μάντολες, λέγοντας ότι το δικό της παιδί το έδωσε σε μια άλλη γυναίκα, την οποία στη συνέχεια βίασαν.

«Αυτά δεν μπορούν να ξεχαστούν», περιγράφει με αγανάκτηση και ζητά μια λύση δίκαιη και απελευθέρωση της Κύπρου.

phileneews.com